

Woda życia

Żywa woda

A ten, kto pragnie, niech przychodzi, a kto chce, niech darmo weźmie wodę żywota – Obj. 22:17.

Jakże pięknie brzmią słowa tego wersetu! Jako wnikliwi czytelnicy Pisma Świętego wierzymy, że wezwanie to znajdzie swe wypełnienie w Królestwie Chrystusa, kiedy to każdy kto kiedykolwiek żył będzie się uczył Bożej prawdy i otrzyma możliwość życia wiecznego – tutaj na ziemi. Wierzymy tak, ponieważ zapis Obj. 22:17 wspomina: „A Duch i oblubienica mówią: Przyjdź!

A ten, kto słyszy, niech powie: Przyjdź! A ten, kto pragnie, niech przychodzi.” Jeżeli słowa te wypowiada oblubienica, to opis ten musi odnosić się do Królestwa Chrystusowego. Słowa te kontrastują również z wypowiedzią Jezusa: „Bo zaprawdę powiadam wam: Wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło ujrzeć to, co wy widzicie, a nie ujrzeli, i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli” (Mat. 13:17). Aby zrozumieć, na czym polega ten kontrast, należy wcześniej poznać znaczenie symbolu wody w Piśmie Świętym, która często przedstawia Bożą prawdę.

Dwa zapisy pomagają nam zrozumieć tę koncepcję: „Poświęć ich w prawdzie twojej; słowo twoje jest prawdą” (Jan. 17:17) oraz „Aby go uświęcić, oczyściwszy go kąpielą wodną przez Słowo” (Efez. 5:26). Skoro Ewangelia św. Jana wspomina nam, że Boże słowo jest Jego prawdą, to z porównania tych dwóch wersetów możemy wyprowadzić wniosek, że chodzi tu o oczyszczenie i uświęcenie przez obmycie wodą prawdy.

Żywa woda

Sam Jezus zwrócił naszą uwagę na ten symbol w czasie rozmowy z samarytanką przy studni: „Odpowiadając jej Jezus, rzekł do niej: Gdybyś знаła dar Boży i tego, który mówi do ciebie: Daj mi pić, wtedy sama prosiłabyś go, i dałby ci wody żywej. Mówi do niego: Panie, nie masz nawet czerpaka, a studnia jest głęboka; skądże więc masz tę wodę żywą? Czy może Ty jesteś większy od ojca naszego Jakuba, który dał nam tę studnię i sam z niej pił, i synowie jego, i trzody jego? Odpowiedział jej Jezus, mówiąc: Każdy, kto pije tę wodę, znowu pragnąć będzie; ale kto napije się wody, którą Ja mu dam, nie będzie pragnął na wieki, lecz woda, którą Ja mu dam, stanie się w nim źródłem wody wytryskującej ku żywotowi wiecznemu” (Jan. 4:10-14).

Nasz Pan nie mówił o wodzie literalnej, ani o jakimś źródle wiecznej młodości. Porównywał on rzeczywistość

wodę w studni z symboliczną wodą prawdy. Z pomocą tej metafory połączył owe dwa znaczenia w celu pokazania, że prawda jest tym, co prowadzi do wiecznego życia. To ją właśnie nazwał „wodą żywą”.

Czy ta „woda żywa” jest inna w czasie Królestwa od tej w czasach Wieku Ewangelii lub nawet wcześniej? Nie. Boża Prawda jest Bożą Prawdą, zaś życie wieczne jest życiem wiecznym. Jednakże z niektórych zapisów Pisma Świętego możemy dowiedzieć się, że w „obecnym złym wieku” (Gal. 1:4) wielu sprawiedliwych, a nawet proroków, nie było w stanie pojąć całości Bożej Prawdy (por. 1 Piotra 1:10-12). Wniosek ten jest odmienny od stwierdzenia zawartego w nagłówku niniejszego artykułu: „ten, kto pragnie, niech przychodzi, a kto chce, niech darmo weźmie wodę żywota”. Naśladowcy Jezusa byli i rzeczywiście są „maluczkim stadkiem” (Łuk. 12:32). Widzimy zatem, że woda Prawdy jest taka sama w obecnym złym wieku jak i w przyszłym wieku, jednakże w obecnym czasie jest ona rozumiana tylko przez „maluczkie stadko”. Kościół Jezusa jest odnowiony, oczyszczony i wzrasta przy źródle prawdy. Nie można wzrastać duchowo bez tej wody. Ci z członków malutkiego stadka, którzy uczynią swe powołanie i wybór pewnym, otrzymają życie nieśmiertelne które rzeczywiście będzie wieczne.

Uwielbiony Kościół przekaże żywą wodę prawdy całemu zmartwychwstałemu światu ludzkości w czasie Królestwa: „Kto wierzy we mnie, jak powiada Pismo, z wnętrza jego popłyną rzeki wody żywej” (Jan. 7:38).

Czysta rzeka

„I pokazał mi rzekę wody żywota, czystą jak kryształ, wypływającą z tronu Boga i Baranka. Na środku ulicy jego i na obu brzegach rzeki drzewo żywota, rodzące dwanaście razy, wydające co miesiąc swój owoc, a liście drzewa służą do uzdrawiania narodów” (Obj. 22:1-2). W miarę jak porównujemy żywą wodę w czasie Wieku Mesjańskiego z wcześniejszymi wiekami, zauważymy kolejne interesujące szczegóły.

W ogrodzie Eden również płynęła rzeka: „A rzeka wypływała z Edenu, aby nawadniać ogród. Potem rozdzielała się na cztery odnogi” (1 Moj. 2:10). Zarówno w opisie Księgi Objawienia, jak i 1 Księgi Mojżeszowej, rzeka nawadniała drzewa. W ogrodzie Eden, rosły drzewa dobre, z owocami do jedzenia oraz drzewo „poznania dobra i zła”. Spożycie owocu z tego drzewa spowodowało przekleństwo, które dotyka ludzkość aż do dzisiejszego dnia. Jednakże w Królestwie opisanym w Obj. 22 nie ma już miejsca na takie drzewo; co więcej, werset trzeci st-

wierdza: „I nie będzie już nic przeklętego”. Jest to kolejna wskazówka, że zapis Obj. 22 odnosi się do Królestwa, ponieważ „przekleństwo” (1 Moj. 2:17) nadal ciąży nad dzisiejszą ludzkością.

Drzewo życia

W ogrodzie Eden rośło drzewo, zwane „drzewem życia”. Nie ma tutaj znaczenia, czy było to jedno drzewo, czy też jeden rodzaj drzew. Wydaje się jednak, że miało ono właściwości podtrzymujące życie. W Obj. 22:2 mamy również wzmiankę o „drzewie życia”. Kontekst zdaje się sugerować, że będzie tam więcej niż jedno drzewo: „na obu brzegach rzeki drzewo żywota”. Liście pochodzące z tego drzewa żywota służą „uzdrowianiu narodów”. W ogrodzie Eden, przed grzechem, Adam i Ewa nie potrzebowali leczenia. Owoc z drzewa żywota podtrzymywał doskonałe życie. W czasie Królestwa, ludzkość będzie potrzebowała leczenia ze swych poprzednich doświadczeń z czasów objętych przekleństwem; z chwilą gdy już osiągną doskonałość, będą oni również potrzebowali ich właściwości podtrzymujących życie.

Te drzewa życia zasilane są przez „rzekę wody życia, jasną jak kryształ, wypływającą z tronu Boga i Baranka” (Obj. 22:1, Emphatic Diaglott). Woda z tej rzeki będzie doskonała dla zapewnienia wzrostu i utrzymania drzew oraz dla rozwoju owocu drzew. Jest to o tyle ważne, że owoce drzewa są pożywieniem dla człowieka. Z reguły, zawartość wody w owocach wynosi około 80%. Gdyjemy owoc, spożywamy również wodę oraz składniki odżywcze owocu rozpuszczone w wodzie. Liście drzewa również są zasilane „czystą rzeką wody życia”. Woda pochodząca bezpośrednio z tronu Boga i Baranka wytworzy doskonałe pożywienie oraz uzdrowienie dla ludzkości, w miarę jak będzie ona zbliżać się, a w końcu osiągnie doskonałość. Określenie „rzeka ... jasna jak kryształ” wskazuje nie tylko na fakt, że woda będzie czysta, ale również i to, że będzie ona łatwo widoczna i zauważalna: „kto pragnie, niech przychodzi” (Obj. 22:17).

Owoc ducha

Owoce drzewa przypominają nam owoce Ducha: „Owoce zaś Ducha są: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, wstrzeźliwość. Przeciwno takim nie ma zakonu” (Gal. 5:22-23). Cechy te można traktować jako części składowe miłości, o czym apostoł Paweł wspominał na początku swego listu. Słowo „owoc” występuje tutaj w liczbie pojedynczej, tak jakby św. Paweł wspominał, że owocem Ducha jest miłość, aby następnie przejść do wymienienia pewnych charakterystycznych składników miłości.

W Księdze Objawienia mamy opisanych dwanaście

owoców i dwanaście miesięcy; liczby te po pomnożeniu przez siebie dają 144, która po pomnożeniu przez tysiąc lat królestwa, daje 144.000. Jest to liczba powołanych, którzy uczynili swoje powołanie i wybór pewny, oraz otrzymali boską naturę (Obj. 7:4). Wskazówka ta sugeruje, że uwielbiony Kościół będzie odgrywał istotną rolę w nawadnianiu,żywieniu i uzdrawianiu świata ludzkości w czasie Królestwa. Ludzkość w czasie Królestwa będzie potrzebować wody, pożywienia i uzdrowienia. Bóg dostarczy czystej wody „jasnej jak kryształ” do picia. Czysta woda nawadnia również drzewo życia które rodzi dwanaście owoców do spożycia i liście, służące do uzdrawiania. Zgodnie z tym, co Jezus powiedział Samarytance przy studni, dla dzisiejszych Chrześcijań woda prawdy jest kluczem do życia wiecznego.

Woda wypływa ze świątyni

Kolejny interesujący opis rzeki wody życia znajduje się w proroctwie Ezechiela 47:1-12. W obrazie tym, „spod progu przybytku wypływała woda w kierunku wschodnim” (Ezech. 47:1). Niektóre z elementów tej wizji mają swe odpowiedniki w wizji z Księgi Objawienia 22 rozdziału. Po pierwsze, „przybytkiem” jest świątynia (por. Ezech. 43:4-7). Woda pochodzi od Boga. Rozdział 47 sugeruje, że ilość wody wzrasta w miarę jak spływa w dół od świątyni. Tym samym, jest to obraz ziemskiego królestwa Chrystusa, ponieważ wiemy, że tylko w czasie tego Królestwa Boża prawda dosięgnie całej ludzkości, a nie tylko małego stadka. Wody wypływały ze świątyni w kierunku wschodnim, do Morza Martwego, które swą nazwę zawdzięcza wysokiemu zasoleniu uniemożliwiającemu rozwój życia. Jest to doskonały symbol śmierci adamowej. Opis ten kontrastuje z zapisem Ezech. 47:8, w którym czytamy, że wody te „wpadają do Morza, do wody zgniłej, która wtedy staje się zdrowa”. Wskazuje to na otwarcie więzienia śmierci i przekazaniu możliwości życia całej ludzkości. Śmierć adamowa zostanie pokonana. Jednakże opis zawarty w 47 rozdziale księgi Ezechiela wskazuje na pewną trudność. Jeżeli woda ze świątyni miałaby płynąć na wschód, wówczas na swej drodze napotkałaby Górę Oliwną. To pozorne przeoczenie proroka Ezechiela wyjaśnia zapis prorocтва Zachariasza: „Jego nogi staną w owym dniu na Górze Oliwnej, która leży naprzeciwko Jeruzalemowi od wschodu, tak że Góra Oliwna rozpadnie się w środku na wschód i na zachód, tworząc wielką dolinę. Połowa góry cofnie się na północ, a druga połowa na południe” (Zach. 14:4). W ostatnim czasie Geologiczny Instytut w Tel Awiwie odkrył duży uskoki przebiegający przez Górę Oliwną aż do Morza Martwego (źródło: <http://www.abbaswatchman.com>). W Królestwie Bożym nie będzie takich przeszkód, które byłyby w stanie zatrzymać uzdrawiającą Bożą wodę prawdy.

„Rybacy będą stać nad nim, od Engedi aż do En-Eglaim, tam będzie suszarnia sieci; jego ryby będą tego samego gatunku, co ryby Morza Wielkiego i bardzo liczne” (Ezech. 47:10). W czasie Wieku Ewangelii, Pan polecił swym naśladowcom aby byli „rybakami ludzi”. Mimo to, nie ma ich wielu. W czasie Królestwa, będzie dostatek ryb i wielu rybaków.

En-gedi jest zlokalizowane centralnie na zachodnim wybrzeżu Morza Martwego w Judzie. Eneglaim było położone „najprawdopodobniej nad Morzem Martwym, ale nie wiadomo, czy daleko czy blisko od En-gedi, ani czy na wschodnim czy na zachodnim wybrzeżu morza” (Smith’s Bible Dictionary). Gdy tylko wody ze świątyni uzdrowią morze, wówczas będzie tam wiele ryb, żyjących w miejscu, gdzie obecnie nie ma żadnej. Będzie tam również tak wielu rybaków, że będą zajmować miejsca od środka morza po jednej stronie aż do innych miejsc, które nawet nie są znane. Jakież to kontrast z czasem Wieku Ewangelii, kiedy to „Żniwo wprowadzie wielkie [zarówno pod względem jakości jak rozmiaru], ale robotników mało” (Łuk. 10:2, por. Reprints str. 2764).

„I stanie się w owym dniu, że popłyną żywe wody z Jeruzalemu, połowa do morza na wschodzie, a połowa do morza na zachodzie, i tak będzie w lecie i w zimie” (Zach. 14:8). Morze wschodnie to Morze Martwe, a morze na zachodzie to Morze Śródziemne. Tym samym, mamy do czynienia z kolejną rzeką, oprócz tej wspomnianej w Ezech. 47. W czasach proroka Ezechiela, Morze Śródziemne było głównym szlakiem handlowym świata. Być może jest to zatem wskazówka, że uzdrowienie obejmie również sposób prowadzenia interesów w Królestwie. Gdy każdy będzie miłował swego bliźniego jak siebie samego, handel będzie z pewnością wyglądał zupełnie inaczej niż w dniu dzisiejszym. A zatem opis z Ezechiela 47 oraz Zachariasza 14 charakteryzuje nam Królestwo, zaś kluczem do tego obrazu po raz kolejny jest „woda życia”.

Studnia Izaaka

„Odszedł więc stamtąd Izaak i rozbił namioty w dolinie Geraru, i zamieszkał tam. Izaak odkopał studnie, wykopane w czasach Abrahama, ojca jego, które Filistyni zasypali po śmierci Abrahama, i nadał im te same nazwy, jakie nadał im ojciec jego. Gdy słudzy Izaaka kopali w dolinie, natrafił tam na studnię wody źródlanej, lecz pasterze Geraru spierali się z pasterzami Izaaka, mówiąc: To nasza woda! Dlatego nazwał tę studnię Esek (Sprzeczką), bo sprzeczali się z nim. Potem wykopali inną studnię i też spierali się o nią: dlatego nazwał ją Sytna (Zwada). Potem przeniósł się stamtąd i wykopał inną studnię, o którą nie było już żadnego sporu; i nazwał ją Rechowot, i rzekł: Teraz Pan dał nam wolną przestrzeń, tak że możemy rozmnażać się w tym kraju”

(1 Moj. 26:17-22).

Izaak najpierw wykopał studnię, którą „Filistyni zasypali po śmierci Abrahama”. Następnie słudzy Izaaka wykopali studnię w tym samym miejscu i znaleźli „studnię wody źródlanej”. Tym razem „pasterze Geraru” kłócili się z nimi mówiąc: „To nasza woda”. Za czwartym razem Izaak wykopał studnię gdy przeniósł się z tamtej okolicy. Tym samym, wykopanych zostało ogółem cztery studnie. Te cztery studnie mogą reprezentować cztery różne okresy czasu, kiedy Bóg obdarzał swój lud źródłaną, żywą wodą: Studnia Abrahama wskazuje na wodę życia daną Adamowi w ogrodzie Eden dla podtrzymania jego doskonałego życia. Gdy zgrzeszył, nie mógł dłużej pozostać w ogrodzie, co może być pokazane w symbolice Filistynów zajmujących studnie, gdy zmienili ich nazwy.

Izaak kopał w tym samym rejonie i znalazł studnię „żywej wody”. Może to wskazywać na Boga przekazującego Zakon Izraelowi, a za pośrednictwem życia. Mieli być oni błogosławieni „w koszu i w dzieży” (5 Moj. 28:5), o ile tylko będą słuchać Bożych przykazań. Jednakże pasterze z Geraru sprzeciwili się temu w kłótni, w związku z czym studnia nazwana została „Esek” („sprzeczką”). Jest to trafny obraz dążeń Izraela i ostatecznego spustoszenia jakie dotknęło ich kraj.

Izaak wykopał następnie kolejną studnię i pasterze z Gerear znów się mu sprzeciwili. Tym razem studnia nazwana została „Sytna” („przeciwności, nienawiść”). Wskazuje to na nienawiść, jaką przejawiał fałszywy Kościół względem Kościoła prawdziwego, zagarniając wodę życia dla siebie. Wkrótce jednak woda ta została zanieczyszczona jego fałszywymi doktrynami.

W końcu Izaak przeniósł się w inne miejsce i znów rozpoczął kopanie studni bez kłótni i przeciwności. Studnię nazwał „Rechowot” („przestrzeń”). Izaak powiedział, że Pan dał im przestrzeń gdzie „możemy rozmnażać się w tym kraju”. Gdy popłyną już „żywe wody” Królestwa Chrystusowego, wszyscy będą mieli wystarczająco miejsca by cieszyć się jego błogosławieństwami; nie będzie tam waśni, kłótni ani nienawiści: „Nie będą krzywdzić ani szkodzić na całej mojej świętej górze, bo ziemia będzie pełna poznania Pana jakby wód, które wypełniają morze” (Izaj. 11:9).

Dwa pierwsze źródła wody życia były dane przez Boga Adamowi i Izraelowi. Kolejne dwa źródła wody mogą być dostępne tylko dzięki ofierze, jaką Jezus złożył na krzyżu. Zostało to zademonstrowane w symboliczny sposób w opisie śmierci Jezusa: „Lecz jeden z żołnierzy włócznią przebił bok jego i zaraz wyszła krew i woda” (Jan. 19:34). Woda pochodzi bezpośrednio od Jezusa, lecz towarzyszy jej krew, którą On oddał z własnej woli za życie świata.

David Christiansen